

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 787/2024
04.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Печек, адвокат из ..., против туженог Града Кикинде, кога заступају пуномоћници Милица Кулићан и Сара Пушара, адвокати из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2206/23 од 14.12.2023. године, у седници одржаној 04.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2206/23 од 14.12.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2206/23 од 14.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П1 26/23 од 30.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име штете због изгубљене зараде због незаконитог отказа за период од 12.02.2017. до 28.02.2021. године исплати износ од 2.818.437,90 динара, са законском затезном каматом на појединчане износе ближе наведене у овом ставу изреке почев од 6. у месецу до исплате, као и да у корист тужиоца уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијали у Кикинди обавезне доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за наведени период, на основицу неисплаћених зарада по тарифи важећој на дан уплате фонду. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 144.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2206/23 од 14.12.2023. године одбијена је жалба (тужиоца) и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини изгубљене зараде због незаконитог отказа. У конкретном случају, полазећи од садржине тражене правне заштите и утврђених чињеница, нижестепени судови су сматрали да тужилац није доказао незаконитост отказа код утврђења да његов радни статус још није решен у управном поступку, док је према одредби члана 163. став 1. тачка 3. Закона о запосленим у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“ број 21/2016) тужиоцу који је остао нераспоређен престао радни однос по сили закона истеком два месеца од када је постао нераспоређен, због чега решење послодавца којим се утврђује чињеница престанка радног односа има само деклаторни карактер, те његово поништење у управном спору не води закључку да је тужиоцу престао радни однос без правног основа, што би био основ за накнаду штете према члану 191. став 1. Закона о раду. У овој чињенично-правној ситуацији, по оцени Врховног суда није потребно да се разматрају правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење материјалног права. Како се ревизијом не указује на постојање супротних одлука у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији, нема потребе ни за уједначавањем судске праксе.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате (накнаде штете) поднета је 17.3.2021. године. Вредност предмета спора од 2.818.437,90 динара не прелази имовински цензус прописан чланом 403. став 3. ЗПП, на основу којег се цени дозвољеност ревизије и у споровима за наплату новчаног потраживања из радног односа.

Из наведеног разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић